RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 87.387 van 18 mei 2000
in de zaak A. 53.037/VII-12.041.

In zake : de n.v. KIEZELGROEVE VARENBERG,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. KIEZELGROEVE VARENBERG op 26 juli 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 24 juni 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij haar beroep tegen het besluit van 25 januari 1993 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem, houdende weigering van een milieuvergunning voor het exploiteren van een inrichting voor het mechanisch behandelen van minerale produkten aan de Rijksweg 887 te Dilsen-Stokkem (Elen), niet wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 45.824 van 27 januari 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 6 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JONGBLOET die, loco advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van bestuurssecretaris I. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Feiten</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 1 juli 1992 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem een vergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting voor het mechanisch behandelen van minerale producten met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 200 kW (totaal vermogen 122,7 kW), gelegen aan de Rijksweg nr. 887 te Dilsen-Stokkem (Elen) op de kadastrale percelen afdeling 3, sectie B, perceelnummers 1490 M en 1491 E.

Uit de milieuvergunningsaanvraag blijkt dat op de inrichting uitsluitend zand behandeld zal worden. Het behandelingsproces bestaat voornamelijk in het drogen en zeven van dat mineraal.

De percelen liggen in een woongebied (gewestplan Limburgs Maasland).

Voor die percelen geldt tevens een bijzonder plan van aanleg "Elen-Centrum", goedgekeurd bij ministerieel besluit van 9 januari 1990, dat het gebied bestemt tot K.M.O.-zone.

Dit bijzonder plan van aanleg voorziet tevens een bufferzone van tien meter, onder meer tussen het perceel 1490 M, waarop de zandbehandelings-installatie gelegen is, en het achterliggend perceel 1447 G, dat in het woongebied ligt.

1.2. Tijdens het openbaar onderzoek worden 47 schriftelijke bezwaren van (hoofdzakelijk) buurt-bewoners ingediend.

1.3. Met een besluit van 25 januari 1993 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem de vergunning "wegens de onvolledigheid van de in de aanvraag aangehaalde technische installatie, waarin geen gewag gemaakt wordt van een brander met een vermogen van 2.823 kW".

1.4. Op 22 februari 1993 tekent de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg beroep aan tegen het in eerste aanleg genomen weigeringsbesluit.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Het bestuur milieuvergunningen adviseert op 9 april 1993 de gevraagde vergunning te verlenen voor een termijn van twintig jaar.

In het advies is voornoemd bestuur van oordeel dat door het beroepen besluit de aanvraag onterecht als onvolledig is afgedaan omdat de betrokken gasverbrandingsinstallatie niet vergunningsplichtig zou zijn.

Voorts worden de milieu-effecten van de inrichting als volgt geëvalueerd :

"Geluid.
De exploitant heeft een beperkte geluidsstudie laten uitvoeren waaruit blijkt dat aan de geluids-normen zoals vermeld in Vlarem II voldaan wordt.
Het geluid doorheen de muren, dak en wanden ligt beneden 45 dB(A). De uitlaat van de droogtrommel is eveneens beneden 45 dB(A) door het plaatsen van een demper.
Het aantal vrachtwagenbewegingen per dag zou volgens de exploitant niet meer dan 8 bedragen.
Luchtverontreiniging.
Deze gaat voornamelijk over stofhinder.

- Om stofhinder tijdens het opslaan te voorkomen dient het zand afgedekt te worden met een zeil.
- Bij het vullen van de vultrechter kan in het begin wat stofhinder optreden, dat echter vlug verdwijnt nadat de bovenste droge zandlaag is verwijderd.
  Omdat het aangevoerde droge zand reeds gewassen is, zitten er volgens de gegevens van de exploitant slechts 0,5% deeltjes in, kleiner dan 200 um.
- De verbrandingsgassen van het aardgas worden met behulp van een ventilator in onderdruk door de trommeldroger gevoerd.
  De lucht bevat dan aan de uitgang van de droger stofdeeltjes, die samen met de lucht die afgevoerd wordt van de zeven, ontstoft m.b.v. een multicycloon en daarna nog met een doekenfilter.

Een uitgevoerde emissiemeting toont aan dat de hoeveelheid stofdeeltjes 8,2 mg/Nm3 bedraagt, wat ruim onder de norm van 150 mg/Nm3 ligt.

Oppervlaktewater-, grondwater- en bodemverontreiniging.

Er gebeuren geen lozingen, buiten huishoudelijk afvalwater van de kantoren, en er worden geen stoffen opgestapeld die bodem- en grondwaterverontreiniging kunnen veroorzaken".

b. Door de deskundige leefmilieu van de provincie Limburg wordt op 19 april 1993 een gunstig advies uitgebracht waarin gesteld is dat "er voldoende maatregelen voorzien zijn inzake de voorkoming van geluidshinder en luchtverontreiniging" en dat "deze inrichting mits het naleven van de Vlarem II-voorwaarden op een milieuhygiënisch verantwoorde wijze zonder overdreven hinder voor de omgeving geëxploiteerd (kan) worden".

c. Het stedenbouwkundig advies van 23 april 1993, dat uitgebracht is door de architect-stedenbouwkundige van de provincie Limburg, is eveneens gunstig.

Dat advies luidt als volgt :

"De inrichting is volgens het gewestplan Limburgs-Maasland gesitueerd in de zone 'woongebied'. De ordening ter plaatse wordt verder bepaald door het bijzonder plan van aanleg 'Elen-Centrum', ministerieel besluit van 09 januari 1990, volgens hetwelk de inrichting is gesitueerd in een K.M.O.-zone. In toepassing van het arrest STEENO (Raad van State) wijzigt het bijzonder plan van aanleg het gewestplan, de aktiviteiten zijn dienvolgens conform met de stedenbouwkundige voorschriften".

d. Door de provinciale milieuvergunningscommissie wordt op 26 april 1993 voorgesteld om het beroep in te willigen en de vergunning te verlenen voor een termijn van twintig jaar.

1.6. Een bijkomend onderzoek, gelast door de bestendige deputatie, leidt tot een ongunstig advies van

21 juni 1993 dat ondertekend is door I. PALMERS, "diensthoofd afdeling 3.2. Ruimtelijke Ordening".

Dit advies luidt :

"Bijkomend onderzoek.
Op vraag van de Bestendige Deputatie dd. 16 juni 1993 werd een onderzoek ter plaatse uitgevoerd.
Gelet op dit onderzoek zijn er m.i. elementen om de milieuvergunning te weigeren :
- het bedrijf is niet conform met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg 'Elen-Centrum' goedgekeurd bij ministerieel besluit dd. 09 januari 1990.
  T.o.v. de perceelsgrens dient een bufferzone van 10 m aangelegd te worden.
  Het bedrijf voorziet nochtans aldaar de opslagplaats voor zand (300 ton) op ong. 1 m van de perceelsgrens hetgeen niet kan toegelaten worden.
- tussen de aangevraagde zandzeefinstallatie en de omliggende dichte bebouwing (Centrum van Elen) bestaat er bijgevolg een onvoldoende ruimtelijke afscherming, hetgeen tot uiting komt in de resultaten van het openbaar onderzoek (48 bezwaarschriften).
- deze toestand is zeker niet aanvaardbaar voor de 'stiltebehoevende' lagere basisschool die met een geplande uitbreiding komt te liggen op een 10-tal meter van de inrichting.
- gelet op de resultaten van het openbaar onderzoek zijn er redenen om het negatief standpunt van het Schepencollege bij te treden".

1.7. Met het bestreden besluit wordt het beroep van de verzoekende partij uiteindelijk niet ingewilligd en wordt de beroepen weigeringsbeslissing bevestigd.

Dit besluit steunt voornamelijk op de volgende motivering :

"Overwegende dat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de inrichting gelegen is in de nabijheid van een lagere school;
dat, op verzoek, dd. 16-6-1993, van de Bestendige Deputatie een bijkomend onderzoek, ter plaatse, werd verricht door de Afdeling 3.2 Ruimtelijke Ordening van het Provinciebestuur;
Gelet op het advies, dd. 21-6-1993, van de Afdeling 3.2 Ruimtelijke Ordening, waaruit het volgende blijkt :
- het bedrijf is niet conform met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg 'Elen-Centrum'

goedgekeurd bij ministerieel besluit van 9 januari 1990;
T.o.v. de perceelsgrens dient een bufferzone van 10 m aangelegd te worden;
Het bedrijf voorziet nochtans aldaar de opslagplaats voor zand (300 ton) op ± 1 m van de perceelsgrens hetgeen niet kan toegelaten worden;

- tussen de aangevraagde zandzeefinstallatie en de omliggende dichte bebouwing (Centrum van Elen) bestaat er bijgevolg een onvoldoende ruimtelijke afscherming, hetgeen tot uiting komt in de resultaten van het openbaar onderzoek (48 bezwaarschriften);
- deze toestand is zeker niet aanvaardbaar voor de 'stiltebehoevende' lagere basisschool die met een geplande uitbreiding komt te liggen op een 10-tal meter van de inrichting;

Overwegende dat de Afdeling Ruimtelijke Ordening van oordeel is dat gelet op voormelde argumenten en gelet op de resultaten van het openbaar onderzoek er redenen zijn om het negatief standpunt van het Schepencollege bij te treden;

Gelet op de ligging van de inrichting in een woonzone volgens het Gewestplan Limburgs Maasland; dat in dit gebied de ordening ter plaatse verder wordt bepaald door het B.P.A. 'Elen-Centrum' goedgekeurd bij M.B. van 9-1-1990, volgens hetwelk de inrichting is gesitueerd in een K.M.O.-zone;

Overwegende dat, rekening houdend met het advies van de Afdeling Ruimtelijke Ordening, alsmede met de bezwaren (48) ingediend tijdens het openbaar onderzoek, er voldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de aangevraagde vergunningsplichtige activiteiten ter plaatse wel degelijk hinder en/of gevaar zullen opleveren voor de buurt en het milieu aldaar, en in het bijzonder voor de omliggende dichte bebouwing (Centrum van Elen) en de nabijgelegen lagere basisschool;

Overwegende dat de uitgebrachte gunstige adviezen niet in aanmerking kunnen genomen worden gelet op de bevindingen van de Afdeling Ruimtelijke Ordening die worden gestaafd door de ingediende bezwaarschriften";

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Standpunten van de partijen omtrent het eerste en het tweede middel van het verzoekschrift

Overwegende dat de partijen volgende argumenten ontwikkelen :

2.1.1.1. Het **eerste middel** is

"genomen uit de schending van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 25 en 50, 3 van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning van 6 februari 1991 (Vlarem) en de algemene motiveringsplicht en de machtsafwending,

Doordat de Provinciale Milieuvergunningscommissie, daarin gesteund door alle andere adviesverlenende overheden, een unaniem gunstig advies heeft gegeven over de aanvraag van beroepster en meer bepaald stelt dat de eventuele geluids- en stofhinder binnen aanvaardbare grenzen gehouden wordt,

En doordat tegenpartij, in volstrekte tegenstrijdigheid met de uitgebrachte adviezen stelt dat 'er voldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de aangevraagde vergunningsplichtige activiteiten ter plaatse wel degelijk hinder en/of gevaar zullen opleveren voor de buurt en het milieu aldaar',

En doordat tegenpartij niet aanduidt over welke aanwijzingen en welke hinder het dan wel zou gaan, nu de eerdere en unaniem gunstige adviezen op gedetailleerde wijze elke vorm van hinder (geluid, lucht, water en bodem) weerleggen,

En doordat tegenpartij zich hier tracht te steunen op een advies van haar stedenbouwkundige dienst en op de ingediende bezwaarschriften,

(...)

En doordat tegenpartij evenmin aanduidt op welke bezwaarschriften zij zich wel zou steunen, noch waarom deze bezwaarschriften zouden moeten gevolgd worden, nu de eerdere en unaniem gunstige adviezen op gedetailleerde wijze elke vorm van hinder (geluid, lucht, water en bodem) weerleggen,

En doordat de bestreden beslissing aldus gesteund is op tegenstrijdige en onvolledige motieven,

Terwijl de Provinciale Milieuvergunningscommissie, overeenkomstig artikel 25 Vlarem, in zijn advies een gemotiveerde beoordeling geeft van 'de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens veroorzaakt door de inrichting, inzonderheid rekening houdend met de in de schoot van de commissie uitgebrachte adviezen' en van 'de verenigbaarheid van de inrichting, waarvoor een vergunning wordt gevraagd, met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening',

En terwijl de Bestendige Deputatie overeenkomstig de artikelen 30, 4 en 50, 3 Vlarem, moet aanduiden waarom de uitgebrachte adviezen niet worden gevolgd en de beslissing moet motiveren,

En terwijl uit bovenstaande voorschriften volgt dat een beslissing over een milieuvergunningsaanvraag naar behoren gemotiveerd moet worden, dat rekening

gehouden moet worden met de wettelijk verplichte adviezen en dat de motieven niet tegenstrijdig mogen zijn".

2.1.1.2. Door de verwerende partij wordt in de **memorie van antwoord** onder meer gerepliceerd dat artikel 30, § 1, 5°, van Vlarem I de vergunningverlenende overheid verplicht om rekening te houden met de bezwaren die uitgebracht zijn in het kader van het openbaar onderzoek en dat dezelfde verplichting tevens "passend" is vanuit het oogpunt van een goed bestuur.

Gesteld wordt voorts dat de aanvraag is geweigerd omdat de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg "Elen-Centrum" "manifest" geschonden waren doordat de inrichting op ongeveer één meter van de perceelsgrens was aangebracht in de plaats van op de voorgeschreven minimumafstand van tien meter, waardoor de hinder voor de omgeving overigens zou toenemen, en dat voornoemd motief op zich genomen een voldoende grondslag is om de milieuvergunning te weigeren, dat het opleggen van bijzondere vergunningsvoorwaarden een opportuniteitskwestie is die behoort tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de vergunningverlenende overheid en, ten slotte, dat de bestreden beslissing ook in formeel opzicht afdoende gemotiveerd is omdat erin duidelijk wordt uiteengezet waarom de vergunning geweigerd is.

Wat de motivering met betrekking tot de uitgebrachte adviezen betreft, wordt door de verwerende partij het volgende betoogd :

"dat verzoekende partij de Bestendige Deputatie ten slotte niet nuttig kan tegenwerpen de adviezen van het Bestuur Milieuvergunningen van de A.M.I.N.A.L. en van de deskundige Leefmilieu niet te hebben weerlegd;
dat de Bestendige Deputatie deze adviezen NIET MOEST en niet wenste TE WEERLEGGEN;
dat deze immers onverkort bleven verderbestaan, doch dat zij hun relevantie voor de besluitvorming verloren hadden nu uit het eigen onderzoek van de Bestendige Deputatie gebleken was dat de inrichting

waarvoor een milieuvergunning was gevraagd strijdig was met de voorschriften van het B.P.A. 'Elen-Centrum';

dat de adviezen dan ook niet moesten weerlegd worden, doch dat zij anderzijds wel niet opwogen tegen het door de Bestendige Deputatie als grondslag voor haar besluit vooropgestelde argument betreffende de strijdigheid van de inrichting met de voorschriften van het B.P.A.;

dat de Bestendige Deputatie dit laatste trouwens uitdrukkelijk in haar besluit dd. 24 juni 1993 heeft vermeld, waar zij heeft gesteld : 'Overwegende dat de uitgebrachte gunstige adviezen niet in aanmerking kunnen genomen worden gelet op de bevindingen van de Afdeling Ruimtelijke Ordening ...'

dat daarenboven het gunstig advies dd. 23 april 1993 van de deskundige Ruimtelijke Ordening, dat overigens slechts in algemene lijnen inging op de conformiteit van de inrichting met het B.P.A. en dat door de Bestendige Deputatie niet wordt gevolgd, op zeer afdoende en zelfs gedetailleerde wijze wordt weerlegd in het verslag betreffende het eigen onderzoek van de Bestendige Deputatie, dat, zoals gesteld, in extenso vermeld werd in de consideransen van het besluit dd. 24 juni 1993 en waarop de Bestendige Deputatie -volgens de expliciete bewoordingen van de consideransen- haar besluit wenste te steunen;

dat het besluit dd. 24 juni 1993 derhalve ook formeel naar behoren gemotiveerd is;

dat de formele motiveringsplicht overigens niet los van haar ratio legis mag worden geïnterpreteerd;

dat het immers de bedoeling van de wetgeving inzake de formele motivering is de bestuurde de motieven van de genomen beslissing te doen kennen;

dat een eventueel onhandige redactie of formulering van de consideransen van het besluit er dan ook nog niet toe moet leiden te stellen dat om die reden de motiveringsplicht zou zijn geschonden;

dat wanneer, zoals in casu het geval is, de motieven van de beslissing en de redenen waarom de uitgebrachte adviezen niet worden gevolgd, duidelijk blijken uit de tekst van de consideransen van het besluit en verzoekende partij deze motieven bovendien -zoals blijkt uit de redactie van het tweede, door haar in haar verzoekschrift opgeworpen middel- duidelijk blijkt te kennen, dan ook aan de formele motiveringsplicht moet geacht worden voldaan te zijn (zie per analogiam : R.v.St., arrest DECAVELE, nr. 45.025, 23 november 1993; R.v.St., arrest MARTENS, nr. 40.053, 28 juli 1992)".

2.1.1.3. In de **memorie van wederantwoord** herhaalt de verzoekende partij dat overeenkomstig de artikelen 30, 4°, en 50, 3°, van Vlarem I uit de bestreden beslissing

moet blijken waarom de uitgebrachte adviezen niet zijn gevolgd, terwijl in de motivering van de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar de bevindingen van de afdeling Ruimtelijke Ordening en naar de ingediende bezwaarschriften.

Het advies van de afdeling Ruimtelijke Ordening, waarin enkel de aandacht wordt gevestigd op het niet-eerbiedigen van de bufferzone van tien meter, zoals voorzien in het bijzonder plan van aanleg "Elen-Centrum", kan de weigering van de vergunning niet verantwoorden omdat het probleem in verband met de ligging van de opslagplaats voor zand opgevangen kon worden door in de milieuvergunning een exploitatievoorwaarde op te nemen "om de voorschriften van het B.P.A. en de zogenoemde ruimtelijke afscherming te verwezenlijken".

De bezwaren van de omwonenden over stof- en geluidshinder kunnen de bestreden beslissing evenmin verantwoorden omdat die bezwaren formeel worden tegengesproken door het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie.

2.1.2.1. Het **tweede middel** is

> "genomen uit afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag, de schending van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 25 en 50, 3 van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning van 6 februari 1991 (Vlarem),
>
> (...)
>
> En doordat tegenpartij in de bestreden beslissing verwijst naar een beweerd 'gebrek aan ruimtelijke afscherming', terwijl de afscherming gebeurt volgens de voorschriften van het B.P.A. dat onlangs werd goedgekeurd door de minister, nl. op 9 januari 1990,
>
> En doordat tegenpartij in de bestreden beslissing verwijst naar een beweerde tegenstrijdigheid met het B.P.A. van 9 januari 1990, nu de opslag van het zand te dicht bij de perceelsgrens zou gebeuren, terwijl de percelen meer dan voldoende ruimte bieden opdat de opslag van het zand op 10 meter van de perceelsgrens zou gebeuren,
>
> En doordat deze motieven niet van aard zijn de exploitatie ter plaatse te doen verbieden, doch

slechts voorwaarden en modaliteiten van de exploitatie kunnen uitmaken,

Terwijl elke administratieve beslissing moet kunnen steunen op een feitelijke en juridische grondslag die de genomen beslissing kan recht-vaardigen".

2.1.2.2. De verwerende partij stelt in de **memorie van antwoord** het volgende :

"(...)

2.2. Overwegende daarenboven dat ook het tweede onderdeel van het tweede, door verzoekende partij ingeroepen middel ongegrond is;

dat uit het eigen onderzoek dat de Bestendige Deputatie ter plaatse heeft laten uitvoeren immers gebleken is dat

* de inrichting van verzoekende partij reeds bedrijfsklaar was gemaakt en
* de zandopslagplaats reeds ingeplant was en er ook reeds zand opgeslagen lag op ongeveer 1 meter van de perceelsgrens;

dat dit trouwens ook duidelijk zichtbaar is op het aan uw Raad voorgelegde fotomateriaal;

dat dit bovendien eveneens reeds gesignaleerd was door twee bezwaarindieners;

dat een dergelijke inplanting manifest strijdig is met de voorschriften van het B.P.A. 'Elen-Centrum', die een bufferzone van 10 meter ten opzichte van de perceelsgrens voorschrijven;

dat de Bestendige Deputatie, gelet op de bestaande feitelijke toestand, dan ook terecht kon en moest vaststellen dat er tussen de zandzeefinstallatie en de omliggende dichte bebouwing een onvoldoende ruimtelijke afscherming bestond;

dat immers niet kan worden ingezien hoe verzoekende partij een afstand van 1 meter tussen de zandopslagplaats voor 300 ton en de perceelsgrens als een voldoende ruimtelijke afscherming zou kunnen kwalificeren;

dat verder het argument van verzoekende partij als zou deze met het B.P.A. strijdige inplanting geen voldoende reden zijn om de exploitatie te verbieden manifest in strijd is met de vaste rechtspraak van uw Raad;

dat ten slotte haar argument als zou de inachtname van de bufferzone opgelegd kunnen worden als voor-waarde voor de exploitatie vermits het terrein daarvoor meer dan voldoende ruimte zou bieden, volledig illusoir is;

dat de zandopslagplaats, zoals gesteld, reeds ingeplant was voordat de Bestendige Deputatie uit-spraak deed;

dat het in strijd zou zijn met de principes van behoorlijk bestuur de vergunning te verlenen onder een voorwaarde waarvan bekend was dat de vergunningsaanvrager deze voordien reeds genegeerd had;

dat de verplichting tot inachtneming van de bufferzone immers reeds voortvloeide uit de voorschriften van het B.P.A. 'Elen-Centrum', dat reeds goedgekeurd was bij Koninklijk Besluit van 9 januari 1990;

dat het dan ook weinig waarschijnlijk moet geacht worden dat verzoekende partij, die reeds voordien een inrichting in exploitatie genomen had zonder reeds over de daartoe nodige vergunning te beschikken en die daarbij bovendien nog de voorschriften van het B.P.A. genegeerd had, zich thans wel zou gedragen naar een herhaling van de voorwaarden van het B.P.A.;

dat het in die kontekst dan ook illusoir is te stellen dat de Bestendige Deputatie de vergunning toch had moeten verlenen onder voorwaarde dat de voorschriften van het B.P.A. -die op dat ogenblik reeds geschonden waren- zouden worden nageleefd;

dat de schending van de voorschriften van het B.P.A. hoe dan ook een voldoende grondslag vormt voor de weigering van de milieuvergunning;

dat, aangezien er van een dergelijke schending sprake was, het besluit dd. 24 juni 1993 rechtens en feitelijk alleszins wel naar behoren gemotiveerd was".

2.1.2.3. In de **memorie van wederantwoord** stelt de verzoekende partij nog :

"Wat de beweerde en onbestaande schending van het B.P.A. betreft, verwijst beroepster naar het eerste middel.

Hierbij dient enkel nog aangevuld te worden dat tegenpartij volledig ten onrechte en in strijd met de feiten beweert dat de zandopslagplaats reeds ingeplant zou zijn en het opleggen van een voorwaarde over de inplanting van de zandopslagplaats daarom in strijd zou zijn met de regels van behoorlijk bestuur.

Op het terrein waren immers slechts enkele tonnen zand aanwezig -en geen 300 ton-, nodig voor het proefdraaien. Reeds in het verzoek tot schorsing heeft beroepster er op gewezen dat het procédé voor het uitgloeien van zand in België ongekend is en een milieuvergunningsaanvraag dan ook slechts kon ingediend worden, na het uitvoeren van enkele testen om de effectiviteit van het procédé na te gaan.

Beroepster is op geen enkel ogenblik met de exploitatie begonnen.

Bovendien waren deze testen noodzakelijk met het oog op het bewijs m.b.t. het vervullen van de voorwaarden inzake geluid en stofemmissie.

Het verplaatsen van het resterende zand zou overigens een kwartier werk betekenen voor een bulldozer.

De aanwezigheid van het zand kan op geen enkele wijze een weigeringsmotief vormen".

2.1.2.4. In haar **laatste memorie** doet de **verwerende partij**, met betrekking tot beide middelen, nog gelden dat de vergunningverlenende overheid de vergunning moet weigeren wanneer de inrichting, of een gedeelte ervan, niet past in de bindende voorzieningen van een plan van aanleg.

Zij voegt hieraan toe :

"dat uit de bevindingen van het bijkomend onderzoek uitgevoerd door de afdeling Ruimtelijke Ordening van de 3° Directie van het provinciebestuur is gebleken

dat de bij de inrichting voorziene zandopslag-plaats voor ongeveer 300 ton gelegen is op 1 meter van de perceelsgrens, wat ontegensprekelijk in strijd is met de door het bijzonder plan van aanleg 'Elen-Centrum' ingestelde bufferzone van 10 meter;

dat onder meer deze omstandigheid -waarmee ons college verplicht was rekening te houden- het bestreden besluit d.d. 24 juni 1993 van ons college wettigt; dat overigens uit de plannen bijgevoegd bij de milieuvergunningsaanvraag blijkt dat er niet veel andere mogelijkheden bestaan om het te verwerken zand (300 ton!) op te slaan, zodat het niet onredelijk was van ons college om de vergunning voor de gehele zandzeefinstallatie te weigeren;

dat het daarenboven evenmin onredelijk was van ons college om de vergunning te weigeren, in plaats van de vergunning te verlenen onder voorwaarde van de naleving van een bijzondere milieuvoorwaarde inzake de ligging van de zandopslagplaats, gelet op het feit dat de inrichting van de verzoekende partij reeds bedrijfsklaar was gemaakt en er reeds effectief zand was opgeslagen op ongeveer 1 meter van de perceelsgrens".

Ten slotte argumenteert zij dat zij niet nagelaten heeft een concrete beoordeling te geven van de hinder van de inrichting;

2.2. Bespreking van beide middelen samen

Overwegende dat de middelen **gegrond** zijn om de volgende redenen en in de aangegeven mate :

2.2.1. Uit de formele motivering van het bestreden besluit blijkt dat de weigering gestoeld is op het onder punt 1.6 hoger geciteerd advies van de "Afdeling 3.2 Ruimtelijke Ordening".

Dit advies houdt in wezen in dat de aanvraag strijdt met het bijzonder plan van aanleg "Elen-Centrum", omdat in de voorgeschreven bufferzone van tien meter achter het K.M.O.-gebied een opslagplaats voor zand is gepland op ongeveer een meter van de perceelsgrens.

2.2.2. Het wordt niet betwist dat de eigenlijke zandbehandelingsinstallatie niet in die bufferzone gelegen is, en dat die installatie op zichzelf niet strijdig is met het bijzonder plan van aanleg dat het betrokken gedeelte van het perceel (circa 90 % van het totale perceel) tot K.M.O.-gebied bestemt.

Het betrokken advies vermeldt dan ook ten onrechte zonder enige nuance dat het bedrijf "niet conform" is met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg.

2.2.3. De bufferzone bevindt zich achteraan het betrokken perceel, op een plaats waar, zoals blijkt uit het neergelegd kadastraal plan, geenszins sprake is van "dichte bebouwing".

2.2.4. Uit het loutere feit dat bezwaarschriften werden ingediend tijdens het openbaar onderzoek betreffende de aanvraag, kan uiteraard niet zonder nadere motivering besloten worden dat de activiteiten waarvoor vergunning wordt gevraagd, "hinder en/of gevaar zullen opleveren voor de buurt en het milieu aldaar".

2.2.5. Tegenover de bovenstaande gebrekkige argumentatie van de bedoelde afdeling, staan de gunstige adviezen die door de bevoegde adviesverlenende organen tijdens de beroepsprocedure werden uitgebracht.

Het advies van het bestuur milieuvergunningen, hoger geciteerd onder punt 1.5.a, besteedt aandacht aan de verschillende milieu-effecten van de inrichting en stelt dat de geluidsnormen van Vlarem II gerespecteerd worden en dat de stofhinder en de emissie van stofdeeltjes binnen aanvaardbare grenzen blijven.

Ook de deskundige inzake leefmilieu van de provincie stelt (zie punt 1.5.b) dat de inrichting, mits het naleven van de Vlarem II-voorwaarden -naleving die uiteraard verplicht is- op een "milieuhygiënisch verantwoorde wijze zonder overdreven hinder voor de omgeving geëxploiteerd (kan) worden".

De provinciale milieuvergunningscommissie is deze gunstige adviezen bijgetreden.

2.2.6. Noch uit de motivering van het bestreden besluit, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij daadwerkelijk heeft onderzocht of de vergunning niet kon worden verleend, mits het respecteren van de bufferzone.

De loutere a posteriori in de laatste memorie van de verwerende partij geformuleerde bewering "dat overigens uit de plannen bijgevoegd bij de milieuvergunningsaanvraag blijkt dat er niet veel andere mogelijkheden bestaan om het te verwerken zand (300 ton) op te slaan, zodat het niet onredelijk was ... om de vergunning voor de gehele zandzeefinstallatie te weigeren" is geenszins afdoende.

Ook het in de memorie van antwoord aangebrachte argument dat reeds op het ogenblik van de aanvraag in de desbetreffende bufferstrook zand was opgeslagen is niet dienend. De vergunning geldt immers in wezen voor de toekomst. Een vergunning die verbiedt het zand in de bufferstrook op te slaan, houdt uiteraard

in dat de verzoekende partij die opslag dient te verplaatsen, zoniet schendt ze de vergunningsvoorwaarden en kunnen de toezichthoudende instanties optreden, hetgeen ze trouwens ook tevoren reeds konden doen indien het zand onvergund was opgeslagen.

2.2.7. De verwerende partij wijst er terecht op dat de milieuvergunning moet worden geweigerd wanneer ze, weze het gedeeltelijk, in strijd is met de plannen van aanleg.

Dit betekent dat zij inderdaad de bewuste zandopslag niet mocht vergunnen, wegens strijdigheid met de bestemming "bufferzone".

Dit betekent daarentegen niet dat de vergunning voor een inrichting die wat de hoofdzaak betreft (in casu de zandzeefinstallatie) overeenstemt met de bestemming van het overgrootste deel van het perceel, of waarvan die overeenstemming althans niet wordt betwist, in haar totaliteit moet geweigerd worden wegens strijdigheid van een onderdeel (de opslagplaats voor het zand) met een andere bestemming van een klein gedeelte van het perceel.

In dergelijk geval vereist een behoorlijk besturen dat wordt onderzocht of de vergunning niet kan verleend worden met respect voor de planbestemmingen.

2.2.8. Er dient dan ook besloten te worden dat het bestreden besluit niet op goede gronden de vergunning weigert voor de inrichting in haar geheel zonder te onderzoeken of de vergunning niet kan verleend worden mits het respecteren van de bufferzone,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 24 juni 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het beroep van de n.v. KIEZELGROEVE VARENBERG tegen het besluit van 25 januari 1993 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem, houdende weigering van een milieuvergunning voor het exploiteren van een inrichting voor het mechanisch behandelen van minerale produkten aan de Rijksweg 887 te Dilsen-Stokkem (Elen), niet wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien mei tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**